

Periode: Hele perioden
Partnere: BornPro, Jobcenter Bornholm, UU, Bornholms Familiecenter (Ungecenter-Bornholm)
Kontaktpersoner: Allan Westh, Jobcenterchef, Gitte Hagelskær Svart, Teamleder UU, Bornholms FamilieCenter

Task Force 2.0

FORMÅL

Afprøvning af modeller for vejledning af elever fra EUD, BHPS, CAK.

Afprøvning af modeller for samarbejde med jobkonsulenter, UU, virksomhedskonsulenter, praktikpladsvejledere, socialrådgiver og øvrige medarbejdere på ungdomsuddannelserne. Implementering af erfaringerne fra Task Force.

Aktiviteter

- At sikre tilgængeligheden til Task Force rundt på uddannelsesstederne
- At støtte eleverne i at søge og fastholde en ungdomsuddannelse.
- At støtte lærere i at håndtere de sociale problematikker, de møder hos nogle af eleverne.
- At udvikle en platform i form af et katalog eller hjemmeside, hvor der er overblik over de formelle og uformelle sociale aktiviteter og tilbud, der findes på Bornholm.

Aktivetsbeskrivelse

Task Force 2.0 havde fokus på rådgivning og vejledning af lærere og elever i forhold til fastholdelse i uddannelse. Task Force medarbejdere var tilgængelige på uddannelsesstederne og kunne rådgive umiddelbart og/eller henvise til relevante instanser. Der var desuden mulighed for henvisning til psykolog.

Resultat

Task Force blev tilgængelig på alle ungdomsuddannelser såvel som 10. klassecenteret.

Elever såvel som lærere blev vejledt og støttet gennem Task Force.

Task Force 2.0 vil fremadrettet som funktion være tilknyttet henholdsvis Jobcenterets Ungeport og Bornholms Familiecenters skole/dagtilbuds rådgivere. Der vil desuden fortsat være tilknyttet psykolog funktion.

Begrænset katalog over fritidstilbud blev samlet, men vil kræve udvidelse og yderligere kvalificering før en egentlig implementering.

KONKLUSION

Erfaringerne fra Fleksibel uddannelse har vist os at et stærkt og fleksibelt samarbejdsnetværk mellem aktørerne er afgørende for den enkelte unge. Dette samarbejde kan kun være aktivt, såfremt der skabes tid til og et fælles sprog for samarbejdet.

En anden afgørende faktor for gode indsatser er tilgængelighed. For at tilbuddene skal nå målgruppen, er det essentielt, at der er fokus på formidling og tilgængelighed.

Det tredje afgørende element, som skal nævnes i denne perspektivering er fleksibilitet. Det har været afgørende at projekterne har været dygtige til at tilpasse sig omgivelserne, for derved at sikre en relevans for den unge. Dermed har projekterne påvist, at en sådan fleksibilitet vil være afgørende for fremadrettede indsatser.

Det anbefales derfor at Task Force 2.0 bliver videreført med fokus på tilgængelighed, fleksibilitet og relevans.

Interview

TASK FORCE 2.0

THOMAS NIELSEN, LONE FREDERIKSEN OG SIGRID CARLSEN

Alle med i UTAs Task Force-gruppe

Projektforløb

Thomas: Det jeg havde fået at vide inden jeg kom med i gruppen, var at hovedopgaven var defineret, det var Task Force og det var en opgave at fastholde i uddannelse. Men hvad der derudover skulle lægges i Task Force var vi som gruppe med til at udvikle på og det kunne jeg godt lide. Men problemet var at der gik for lang tid før gruppen var fuldt arbejdsdygtigt fordi FamilieCentret havde svært ved at finde den person som skulle til. Der var en person først der blev udpeget og så blev den person halet tilbage. Der var en farlig polymik inden Lone kom på banen. Og der misser vi egentlig den første eksamen og den første sommerferie, hvor der kunne have været et eller andet. Den misser vi. Og så er der studiestart i august.

Sigrid: så kommer vi så småt på banen og du er rundt og introducere lidt. Jeg var jo inde i systemet rundt omkring fordi mit var baseret på at både erhvervsskolen og produktionsskolen og SOSU skolen, på det tidspunkt havde indgået aftaler med 10. klassecentret om, at de tilkøbte min bistand. Og det var så det man puttede i Task Force projektet. Så ændringen var for mig ikke så stor, jeg udførte det samme. Men nu fik jeg nogen samarbejdspartnere, så vi var flere om at trække.

Thomas: Jeg fik købt min halvtids stilling fri, og det var svært at få den tid til at gå. Der var ingen samarbejdspartnere, vi holdt møder hver uge, men vi kunne ikke rigtig komme videre. Vi holdt et informationsmøde for samtlige skoleledere og studievejledere og der kom en, Bente Dohn var den eneste der dukkede op. Så det var sindssygt svært at løbe noget i gang. De kommer ikke engang naturligt til en invitation, så skulle man rundt og opsøge dem enkeltvis alle skolerne, det blev lidt opadbakke fra starten.

Sigrid: Så vi startede op med, hvad kan vi tilbyde. Og da vi så havde haft de første par sager løb vi ind i nogen barrierer, hvor vi var nødt til at udbygge noget samarbejde især til borgerservice og psykiatri og handicap. Så vi skulle også ud selv og etablere nogle forbindelser til nogen af de steder.

Thomas: Så begynder vi at udvikle på, i hvert fald med min rolle, at vi skal ud på skolerne i stedet for, at man ikke kun sidder tilbagelænet i Jobcentret, men at jeg skal have en fast træffetid ude på de forskellige skoler. Og det prøver vi så af.

Lone: Vi lavede jo en måde at samarbejde på Thomas. Hvor jeg kom ind i projektet på fuldtid og så var fysisk placeret her på 10. klasse et par dage om ugen og så et par dage om ugen tilbage i familiecentret. Hvor vi så sagde at det var dig der var ude på ungdomsuddannelserne, og hvis du så havde nogen der var under 18, så gav du dem til mig. Og så synes jeg det var godt at havde møder en gang om ugen. Fordi vi hele tiden fik talt om sagerne og om de unge og hvilke problemstillinger vi sidder med. Hvad er det for noget samarbejde vi skal fremdyrke? Og dejligt at sidde tæt på UU vejlederne, så man hurtigt kan få fat i dem.

Sigrid: Og få tænkt over, hvad er det vi har brug for at kunne tilbyde og få lavet en form for ydelseskatalog, hvor kan vi henvise dem hen og hvad kan vi se vi mangler i kommunen

Samarbejde

Thomas: Der var nogen Campusenheder der var værre end andre. Der var nogen der skulle bruge meget tid på

at slippe tøjlernerne og kom ud af busken og lod os komme ind og hjælpe. Hvor andre med kyshånd tog i mod at vi var der og at vi kunne sidde ude på skolen og have en fast ugentlig træffetid. Det var måske der hvor du havde banet vejen Sigrid, fordi du kom på SOSU skolen i forvejen, så de havde måske luret at der var nogen gevinster ved at der kom nogen faglige kompetente personer ud. Det var der nogen af de andre Campus enheder der ikke havde luret, så de var meget længe om at komme i sving.

Lone: De begyndte også at komme med, hvad skal vi så? Er du nu i konkurrence med vores mentorer? Hvem skal hvad her? Gymnasiet var heller ikke specielt vilde, for i virkeligheden synes de deres elever slet ikke havde sådan nogen problematikker og de havde ikke brug for vores assistance.

Sigrid: Vi har jo hver vores område. Men hvis jeg sad med en problemstilling så kunne jeg spørge til råds eller jeg kunne henvise videre. Jeg vidste hvem jeg skulle kontakte. Og jeg kunne også vende nogen ting og få noget med tilbage i mine samtaleforløb. Det var der hvor jeg kunne se en styrke ved det. Og det der med at man ikke sad alene, men at der var andre der arbejdede med nogen problemstillinger som man selv kendte til.

Thomas: Når jeg sad ude på skolerne, var jeg den der tog første kontakt med studievejlederen eller hvis faglæreren havde en ung der bøvlede, så tog jeg den første snak fordi jeg sad derude. Det var rigtig godt man kunne se det flow der var i en sag og det gav god mening med de ugentlige møder. I starten var det guld værd for når man famler og når vi er nye og vi selv definerer en opgave, så er det jo vigtigt at vi har hinanden til at holde hinanden mod rette mål. Det var også vigtigt i forhold til at have noget at melde tilbage til den styregruppe der ligger bag Task Force. Det har også været lidt svært engang imellem at føle at styregruppen holdt sig oppe på det de selv sagde til os ved første møde. Jeg kan tydeligt huske der blev sagt det her skal bare ikke blive et forløb som mange andre offentlige projekter, at det ender med at være spild af tid, og vi sætter en masse i verden men det ender med at vi ikke evaluerer en skid på det og vi tager ingen erfaringer med os. Sådan skulle det ikke være. Og vi er også kommet meget længere evalueringsmæssigt end vi nogensinde har gjort før. Men jeg har undervejs savnet at styregruppen havde været lidt mere på

Projekt implementering og effekt

Lone: jeg er fortsat uden at vide om jeg skulle gøre det eller ej, men det har jeg gjort. Men jeg savner Ungeporten. Fordi når jeg sidder med dem der er lige ved at runde 18 eller lige er rundet 18 og prøver at hjælpe dem, så har jeg ikke længere nogen at henvende mig til i Ungeporten og jeg føler jeg står alene med de sager og det er jeg ked af.

Thomas: jeg er jo så fra Ungeporten og der har os to der var sat på Task Force opgaven vi er på Task Force opgaven på lige fod med alle andre sagsbehandlere. Det betyder at alle sagsbehandlere hos os, de tager del i den opgave og Task Force opgave starter ude i vores visitation, så den der har visitationsvagten det er der man afleverer en bekymring eller tager en sag op og så tager man den med på gruppemøde og så finder vi ud af hvem der har den problematik om det er en vi kan gøre noget for eller ej. Men det betyder at fra at vi var to der var engagerede i Task Force og som vidste det var os og havde lyst til det, fordi det havde vi selv valgt, så er det nu placeret ud på 13 hoveder, hvor der ingen der nødvendigvis brænder for task Force opgaven og måske ikke føler de er blevet rigtig klædt på til hvad de skal gøre med en borger som ikke er deres sagsstamme men går ude på uddannelsesstederne med nogen problematikker, men jeg har rigeligt at gøre med min egen sagsstamme. Så det er ikke tydeligt kommunikeret ud, hvad så nu. Og jeg fornemmer på min leder at hun går og venter på denne her evaluering, før hun vælger at sige skal der satses en sagsbehandler på det her, eller skal der ikke.

Thomas: Jeg tror, vi befinder os i en træden vande situation, hvor vi med et minimumsberedskab holder os kørende, fordi vi ikke har nogen chef, der har sagt at det er en prioriteret opgave, men vi holder den kørende. Og det er jo ikke holdbart på den lange bane, der vil vi gerne vide, kan vi sige til lærerne, hvis I har en elev der bøvler, så kom til os, så har vi bemanningen til at løse et skridt hen af vejen
Og når det så kommer ind i rækken af sager som alle andre, når det så ikke er en borger som er en aktiv sag, men kun en råd og vejledningssag, så kommer de endnu længere ned, for så er vi i en tid hvor vi ikke engang kan nå det vi skal, og så tager man jo dem der haster mest og det er som regel der som er økonomisk tunge for jobcentret for ellers får vi også cheferne på nakken og en råd og vejledningssag koster jo ikke noget lige nu

Sigrid: vi har ikke direkte statistik, men jeg tænker med nogen af dem jeg har haft samtaler med, hvor jeg tænker hvis ikke de havde fået det tilbud, så havde de stoppet. Men jeg kan jo ikke bevise det.

Thomas: Der er masser der ville have været stoppet hvis ikke man havde været over en sag, og forløbet har vel kørt for kort til at man kan påvise noget, det vil statistisk være noget usikkert. Men man har uomtvisteligt opnået at man har fået et fokus fra faglærere og studievejledere til at tage kontakt til os der hvor der er nogen der er frafaldstruet.

Succes og Problemer

Thomas: Til at starte med synes jeg det var en udfordring at få studiestederne til at hitte ud af hvad de skulle bruge os til. Fordi der var både mentorer, der var UU Bornholm, der var masser af folk på banen i fastholdelsesopgaven, inden os og fødslen af Task Force. Så de skulle lige have lidt tid til at finde ud af hvorfor skulle vi bruge jer, i stedet for min faste kontakt på UU eller i stedet for mentoren eller kontaktpersonen. Når man så fandt ud af hvad det egentlig var vi kom med, så gav det mening for dem. Det gav mening for dem at vi tog med på lærermøder, så alle lærerne fik mulighed for at snakke med os. Så alle blev klædt ordentligt på, så de vidste vi var der. Så det begyndte at have værdi, det var når lærere begyndte at bruge os, for det er ikke eleverne som kommer direkte til mig som Task Force, det er oftest via faglæreren eller studievejlederen. Så da vi fik hul på faglærersnakken, så begyndte det at rykke rigtigt.

Lone: Jeg synes at min største udfordring har ligget i samarbejdet med Bornholms Familiecenter. At der var nogen der interesserede sig for hvad det var der foregik i det her projekt, og hvad vi skulle med det og hvorfor. Udfordringen med Familie centret gør at man er usikker hele tiden og er jeg helt alene om at definere den her opgave og er det noget der kan bruges efterfølgende eller hvad skal der ske med det jeg sidder og laver her.

Thomas: Jeg havde også en udfordring i at skulle sortere i de borgere der kom til mig. For når det var et UTA projekt så gik de til de var 25år for der er rigtig mange der er over 25, og de har præcist de samme problemstillinger og de er præcist lige så hurtige til at droppe ud som dem under 25, hvis ikke der bliver gjort en indsats. Og faglærerne og studievejlederne de glemte det rigtig hurtigt, så jeg blev ofte kontaktet af elever der havde fyldt 25 år.

Lone: Jeg har haft elever som jeg har fulgt i flere år fordi jeg har været her i tre skoleår. Enten fordi de stadig henvender sig fordi der er noget de går og bøvler med, selvom de er gået ud af 10. og kommet på en anden uddannelse eller fordi de måske har gået på 10. i to år i træk. Der er mange af dem der vender tilbage hvis de har nogen spørgsmål. Nu begynder jeg så også at få dem den anden vej, fordi jeg sidder ude på Søndermarksskolen, hvor nogen af dem skal jo herud, så kender jeg dem allerede inden de kommer. Og så synes jeg det har været rigtig godt med det tværfaglige samarbejde og det har fungeret og man ved hvem man skulle have fat i. Jeg ved hvem der er UU vejleder, hvem fra Ungeporten, hvem skal deltage i det møde, det kan jeg lynhurtigt sætte op.

Sigrid: Og det er noget af det der er vigtigt, fordi der handles hurtigt. Og det ved man altså ikke hvis man sidder som sagsbehandler med en bunke sager. Så der er noget omkring det uddannelse, at det er vigtigt at der sidder nogen fast på det område, så det ikke bare bliver en i bunken.

Jeg har også oplevet nogen jeg har haft samtaler med her og så kommer de på uddannelser hvor jeg bliver rekvireret til at tale med dem igen, og så behøver vi jo ikke starte ved Adam og Eva, det er jo også en fordel i deres sag, at vi lige som kan age tråden op, hvor er du så nu.

Lone: Jeg synes jeg har stået meget alene med hvordan jeg skulle registrere ting. Jeg har selv lavet mig et registreringsskema til at begynde med, for der må være nogen ting man gerne vil vide og have ud af det her projekt. Det synes jeg ikke projektet har været god til at formidle. Og det første år var jeg dybt engageret og lavede et kæmpe statistikarbejde, men da jeg ligesom så min styregruppe sidde og bladde i det, så tænkte jeg det jeg det gider jeg ikke bruge mere tid på. Der synes jeg man har været meget alene med og få bragt nogen tal i spil.

Thomas: Styregruppen fremstod ikke velforberejdet. Når vi havde lavet et oplæg med evaluering på, hvad har vi opnået det sidste halve år, så fremstod de ikke som om de overhovedet ikke havde læst på det, de sad de første 10

minutter og skimmede igennem og så hvad de havde fået i hånden. Så det var ikke helt tilfredsstillende

Lone: Men til gengæld var det fedt at være med til de styregruppemøder. Det var meget rart at få et indblik i, hvor uforberedte er de? Og selv kunne være med til at klæde dem lidt mere på og forklare dem hvad vi sad og rodede med. Og det med at lave statistik over det, var enormt svært.

Thomas: For de +18årige handlede det om at finde ud af, hvilken rigtig myndighed skal tage over her. Jeg vidste det skulle ikke være mig. Jeg skulle finde ud af hvilken rigtig myndighed skulle kobles på denne borger. Og den luksus havde du ikke. For når det er en ung under 18år så er det dig der sidder med den mange gange

Thomas: Vi fik lov til at opleve hvad gevinsten ved tværfagligt samarbejde egentlig kan, når man arbejder på tværs af faggrupper. Så dækker vi pludselig meget bedre ind og kan vejlede rigtigt på et tidligere tidspunkt om hvad indsats der er og hvad der kan stilles i værk.

Anbefalinger

Thomas: Succesen for mig, det har været at se, hvad det rykker, når vi som system bevæger os fra vores egen pind og bevæger os ud til de unge som har et problem, i stedet for at vi sidder derhjemme og venter til de kommer, for de gør de ikke. Det at vi sætter os ud og er til gængelige, er opsøgende og siger, jeg vil godt hjælpe jer så tidligt som muligt, mens problemerne ikke har vokset sig alt for store endnu, det tror jeg giver mening. For vi har forsøgt alt i hele verden, men jeg har ikke set at vi tager vores kontor og sætter os ud på uddannelsesstederne, det giver rigtig god mening. Det ærgerlige er nu at vi har haft et godt projekt som har givet mening og vi har set nogle gode ting. Og så laver man det der clean cut 31.12 så slipper man

Sigrid: Og så skal de ikke vente i flere måneder, så skal det være her og nu

Lone: Jeg har jo også set gevinsten soleklart, de kom jo bare og bankede på min dør. De vidste jo både fra skolens hjemmeside og fra første skoledag at mig og Sigrid var nede i teltet og fortælle hvem vi var. Så kommer de af sig selv, enten via kontaktlæreren der står med dem når problemet er der, så kan de komme ned og fortælle hvad det handler om og vi kan prøve at hjælpe dem. Sådan en ung sidder jo ikke og ringer ned til Bornholms Familiecenter og laver en aftale med sagsbehandler om 3 uger, det er her og nu vi skal på, hvis vi skal gøre en forskel

Thomas: Jeg sidder jo i mit stille sind og tænker, at hvad ville der ske hvis man udviklede en fastholdelsesopgave endnu tidligere, helt nede i folkeskolen, hvad ville der ske, hvis man nu ofrede ressourcer på at have fagligt kompetent personale der sad ude på alle folkeskoler, og redede de elever der begynder at udvise uhensigtsmæssige mønstre i forhold til fremmøde og levevis

Sigrid: Men det det kræver det er synlighed, tilgængelighed og her og nu